

1

МУЗИКА

ЧОРНА КИЦЯ ГЕМЛІ ЗНАЄ, ЩО ЇЙ ПОТАЛАНИЛО. Вона мешкає зі своєю мамою і старшими сестрами — Лексі й Ліллі — у великому тихому будинку недалеко від лісу.

Позаду цього будинку простягається великий сад, що виходить на величезні дерева. Ідеальне місце для котів, адже вони можуть гуляти годинами. Гемлі й сама усвідомила це, відколи мама дозволила їй виходити надвір. Вона ще маленька, та це байдуже: Гемлі здатна подбати про себе. І вона це вже довела.

Віднедавна киці навіть дозволяють більше, ніж коли-небудь, що їй теж дуже подобається. Та й мама хвилюється тепер значно менше й уже не крадеться за нею лугом, як раніше. От тільки в ліс

Гемлі досі не пускають, бо там блукають лисиці. Ліллі й Лексі більше не ставляться до неї як до маляти, хоч сестри вже великі, а Гемлі поки що маленька. Іноді мама сміється і каже: «Ти, доцю, завжди будеш такою», та Гемлі не бачить у цьому нічого поганого. Насправді маленьким легше дістатися будь-куди, а часто ще й швидше за інших.

Гемлі безмежно рада, що може довше стрибати в саду чи бігати через поля на горбочки (вона вже декілька разів там бувала). А ще тішиться, бо тепер їй дозволяють самій уночі вирушати в гості до її найкращого друга Бе-Бо. Чорно-білий кіт мешкає у стайні поблизу полів за будинком. Він веселий і деколи бере Гемлі із собою на пошуки пригод. Раніше кіт поводився грубо, проте, відколи перебрався сюди, став значно привітнішим. Останнім часом у будинку Гемлі й довкола нього панує тиша. Нічого особливого не відбувається, чи так принаймні здається. Гемлі ніколи не сумно, адже вона завжди відкриває для себе щось нове. Щоправда, деколи киці дуже кортить пережити справжню пригоду.

— Треба бути терплячою, — завжди каже Бе-Бо. — Пригоди знайдуть тебе самі, не хвилюйся.

Усе ще попереду, повір. Лише потрібно трішечки зачекати.

Здається, сьогодні цей час настав. Будинок ожив, наче попереду якісь особливі дні. Усе почалося рановранці з господині Бетті, яка неймовірно любить музику. Вона цілий день слухає пристрій, що його люди називають «радіо». З нього линуть мелодії. Іноді музика Бетті лунає з якихось чорних штукенцій, для яких люди придумали назву «колонки» (для Гемлі це слово закладне). Колонки під'єднують до телефона Бетті, і за мить з них починають гуркотіти пісні. Зрозуміти все це непросто, та не біда. Коли в хаті звучить музика, кішечка почуватися чудово. Їй до вподоби ці звуки й люди, які їх видають.

Оскільки Гемлі — магічна чорна кішка, і це очевидно кожному, то без проблем розуміє, про що співають у пісні. Іноді вона лягає на шафу перед радіо, щоби краще сприймати. Часто тексти пісень дуже веселі, та деколи трапляються і сумні. Мама каже, що люди таке любляють.

— Музика важлива для них. Вона передає їхні почуття. Коли хтось засмучений, то слухає щось сумне, а коли щасливий, то й музика радісна.

Поволі Гемлі починає розуміти, коли Генрі, Бетті чи Віола не в гуморі, а коли справді радісні. Однак сьогодні музика якась інша. Звучить не так, як завжди. Зазвичай Гемлі слухає щось однакове, а от нині бринить багато дзвіночків, що їх ніколи не почувеш деінде. Під час сніданку люди з її оселі багато говорять про речі, яких киця ніяк не збагне, як-от про сніг, зиму і ще про щось, що називають «Різдво». Ба більше, навіть пісеньки повторюються, знову і знову. Часто їх голосно виконують жінки. Гемлі трохи здивована й не розуміє, чому Бетті подобається слухати одне й те саме.

— О ні! — видає Генрі, заходячи в кухню і знімаючи пальто. — Укотре і знову. Присягаюся тобі, Бетті, ця дурнувата різдвяна музика щороку починає звучати раніше й раніше. Я справді не витримаю цієї дурості ще місяць. Я переселяюся.

Бетті сміється.

— Гадаю, це класно, правда? Хіба ж не можемо ми всі послухати веселу музику? А може, ввечері нам треба переглянути якийсь різдвяний фільм? Так ми створимо святковий настрій. Коли ти, до речі, збираєшся прикрашати ялинку? Можна навіть сьогодні або завтра. Уже десяте грудня.

Генрі зітхає.

— Цього року я планував поставити штучну.

— І позбавити себе духу свята? Е ні, так не піде.

— Може, хоча б музику й фільми відкладемо до двадцять п'ятого, коли настане Різдво? Ще ж справді зарано.

Після цих слів Генрі йде через кухню в коридор, а Бетті регоче й робить звук іще голоснішим. Тоді кидає оком на Гемлі, підходить до неї, підіймає на руки й зазирає просто в очі:

— От скажи, Гемлі, Генрі трохи дурненький, чи не так? За всі ці роки він так і не здогадався, що я зробила підбірку різдвяних пісеньок, які кручу цілий місяць, щоби подразнити його. Він думає, що це по радіо, та де там! І не кажи йому, бо розсердиться.

Бетті міцно хапає телефон, і звучить нова пісня. Гемлі нічогісінько не розуміє, проте чудово знає, що вже втомилася від цієї божевільної музики. Отут до неї доходить, чому жодна з інших кішок і собаки навіть носа не показують на кухні. Звісно, у них уже є досвід. Один і той самий спів щороку, чи не так казав Генрі?

Бетті ставить кицю на підлогу, починає танцювати й щосили підспівувати, після чого Гемлі швидко

тікає у вітальню, де відпочиває її сім'я. Киці вже менше подобається музика, проте її дуже цікавить Різдво, яким би воно не було. Якась, мабуть, людська вечірка, бажано з тортом або молочним морем. Так, це було б чудово!

2

ГОДИНА ЗАПИТАНЬ

МАМА КЕТ МІЦНО СПИТЬ У ВІТАЛЬНІ, ОДНАК Гемлі це не зупиняє. Вона тягне матусю за вухо, а потім схвильовано підстрибує. Мама ліниво розтуляє одне око й зітхає, побачивши перед собою Гемлі.

— Мамо, а що таке Різдво?

— О ні! Тільки не це.

